# HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

31 ianuarie 2008 *

În cauza T-95/06,

**Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana,** cu sediul în Valencia (Spania), reprezentată de S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno și M. Delgado Echevarría, avocați,

reclamantă,

împotriva

**Oficiului Comunitar pentru Soiuri de Plante (OCSP),** reprezentat de domnul M. Ekvad, în calitate de agent, asistat de domnul D. O'Keefe, solicitor, de J. Rivas de Andrés și M. Canal Fontcuberta, avocați,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OCSP, intervenientă la Tribunal, fiind

* Limba de procedură: spaniola.

**Nador Cott Protection SARL,** cu sediul în Saint-Raphaël (Franța), reprezentată de M. Fernández Mateos, S. González Malabia și M. Marín Bataller, avocați,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva deciziei camerei de recurs a OCSP din 8 noiembrie 2005 (cauza A 001/2005), privind acordarea protecției comunitare soiului de mandarine Nadorcott,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

compus din domnul N. J. Forwood, îndeplinind funcția de președinte, doamna I. Pelikánová și domnul S. Papasavvas, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 martie 2006,

având în vedere memoriul în răspuns al OCSP depus la grefa Tribunalului la 7 iulie 2006,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 3 iulie 2006,

în urma ședinței din 4 iulie 2007,

pronunță prezenta

## Hotărâre

### Cadrul juridic

1 Articolul 59 din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante (JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15, p. 197, denumit în continuare „regulamentul de bază”) prevede referitor la obiecțiile privind acordarea protecției:

„(1) Orice persoană poate adresa Oficiului o obiecție în scris privind acordarea protecției comunitare a soiurilor de plante.

(2) Autorii obiecțiilor dobândesc, alături de solicitant, calitatea de părți la procedura de acordare a protecției comunitare a soiurilor de plante. Fără a aduce atingere articolului 88, autorii au acces la documente, inclusiv la rezultatele examinării tehnice și la descrierea soiului, prevăzute la articolul 57 alineatul (2).

[…]

(5) Deciziile privind obiecțiile pot fi adoptate în același timp cu deciziile prevăzute la articolele 61, 62 sau 63.”

2 Articolul 67 alineatul (1) din regulamentul de bază prevede că „[p]ot fi atacate prin recurs deciziile adoptate de Oficiu în temeiul articolelor 20, 21, 59, 61, 62, 63 și 66”.

3 Conform articolului 68 din regulamentul de bază:

„Orice persoană fizică sau juridică poate formula un recurs, sub rezerva articolului 82, împotriva unei decizii al cărei destinatar desemnat este sau împotriva unei decizii care, deși are ca destinatar desemnat altă persoană, o privește direct și personal. Părțile la procedură pot fi părți la procedura de recurs. Oficiul participă la procedura de recurs.”

4 Articolul 49 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1239/95 al Comisiei din 31 mai 1995 de stabilire a normelor de aplicare a regulamentului de bază (JO L 121, p. 37, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 10, denumit în continuare „regulamentul de aplicare”) prevede, sub titlul „Respingerea recursului”, că „[d]acă un recurs nu se conformează prevederilor articolelor 67, 68 și 69 din regulamentul de bază sau articolului 45 din prezentul regulament, camera de recurs notifică acest fapt reclamantului și îl invită să rectifice lipsurile constatate, [și aceasta, dacă este posibil], în termenul stabilit de către aceasta. Dacă recursul nu este rectificat în timpul stabilit, camera de recurs îl respinge ca inacceptabil”.

5 Articolul 50 din regulamentul de aplicare, referitor la procedura orală în fața camerei de recurs a Oficiului Comunitar pentru Soiuri de plante (OCSP), prevede:

„(1) După ce cazul a fost trimis la camera de recurs, președintele acesteia convoacă neîntârziat părțile la procedura de recurs la procedura orală, respectând condițiile stabilite la articolul 77 din regulamentul de bază și le atrage atenția asupra conținutului articolului 59 alineatul (2) din prezentul regulament.

(2) În principiu, procedura orală și ancheta se derulează simultan, în cursul unei singure ședințe de judecată.

(3) Toate cererile de ședințe suplimentare se resping, în afara cererilor întemeiate pe fapte care s-au modificat între timp.”

**Istoricul cauzei**

6 Reclamanta este o federație formată din sindicatele cooperativelor agricole din provinciile Alicante, Castellón și Valencia (Spania), care, la rândul lor, sunt formate din aproape toate cooperativele agricole locale din aceste trei provincii.

7 La 22 august 1995, amelioratorul soiului de mandarine Nadorcott, domnul N., a cedat drepturile sale asupra acestui soi domnului M., care a depus, în aceeași zi, o cerere de protecție comunitară a acestui soi de plante la OCSP.

8 Cererea a fost publicată în *Buletinul oficial al OCSP* din 26 februarie 1996.

9 La 21 martie 1997, domnul M. a cedat intervenientei drepturile sale asupra soiului Nadorcott și a notificat această cesiune la OCSP.

10 OCSP a acordat protecția comunitară soiului intervenientei prin Decizia nr. 14111 din 4 octombrie 2004 (denumită în continuare „decizia de acordare”).

11 Decizia de acordare a fost publicată în *Buletinul oficial al OCSP* din 15 decembrie 2004.

12 La 11 februarie 2005, reclamanta a formulat recurs împotriva deciziei de acordare la camera de recurs, motivele recursului fiind prezentate într-un memoriu din 14 aprilie 2005. În ceea ce privește în special admisibilitatea acestui recurs, reclamanta a susținut în acest memoriu că acordarea protecției soiului Nadorcott o privea direct și personal. Pe fond, aceasta a apreciat, printre altele, că această protecție era lovită de nulitate din cauza lipsei noutății și a caracterului distinctiv al soiului în cauză.

13 La 24 februarie 2005, intervenienta a formulat o cerere de intervenție și, la 29 iulie 2005, și-a prezentat pe larg argumentele într-un memoriu separat. Aceasta a susținut că reclamanta nu avea calitate procesuală din moment ce, printre altele, decizia de acordare nu o privea direct și personal. Intervenienta a contestat de asemenea temeinicia recursului.

14 În memoriul său din 15 septembrie 2005, OCSP a invocat în prealabil inadmisibilitatea recursului pentru lipsa calității procesuale. Pe fond, OCSP a solicitat de asemenea respingerea recursului.

15 Ședința a avut loc în fața camerei de recurs la 8 noiembrie 2005. Pe parcursul acesteia, reclamanta a susținut că ar fi trebuit ca, în temeiul articolului 49 din regulamentul de aplicare, camera de recurs să o invite, anterior ședinței, să depună documentele

care demonstrează că decizia de acordare îi privea direct și personal pe membrii săi. Aceasta a solicitat să i se acorde un termen pentru a se întoarce în Spania pentru a strânge și a depune o documentație completă în acest sens sau, cel puțin, să i se permită să prezinte în ședință documentația incompletă adusă de reprezentanții săi. Aceasta a susținut că documentația respectivă cuprindea documente prin care era împuternicită să introducă un recurs în numele producătorilor individuali de mandarine, precum și un contract între Geslive (organism responsabil în Spania cu administrarea și apărarea drepturilor și intereselor intervenientei asupra soiului Nadorcott) și cooperativa Anecoop (membră a unui sindicat al cooperativelor, afiliată la reclamantă) privind plata de către aceasta din urmă a redevențelor pentru exploatarea soiului Nadorcott.

16 Prin Decizia din 8 noiembrie 2005 (denumită în continuare „decizia atacată”), camera de recurs a respins ca inadmisibil recursul reclamantei, dat fiind că aceasta nu avea calitate procesuală. Camera a respins de asemenea cererea sa de prezentare de documente.

**Concluziile părților**

17 Reclamanta a solicitat Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OCSP la plata cheltuielilor de judecată.

18 OCSP a solicitat Tribunalului:

— respingerea în întregime a acțiunii ca nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată și, în subsidiar, în cazul în care acțiunea ar fi întemeiată, suportarea de către OCSP doar a propriilor cheltuieli de judecată.

19 Intervenienta a solicitat Tribunalului:

— respingerea în întregime a acțiunii ca nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

**În drept**

20 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă, în esență, trei motive: primul se întemeiază pe încălcarea articolelor 49 și 50 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări, al doilea se întemeiază pe nerecunoașterea calității sale procesuale de către camera de recurs și al treilea, pe nerespectarea obligației de motivare.

*Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 49 și 50 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări*

21 Primul motiv privește două aspecte, primul aspect întemeiat pe încălcarea articolului 49 din regulamentul de aplicare și al doilea, pe încălcarea articolului 50 din regulamentul de aplicare. În cadrul ambelor aspecte, reclamanta invocă de asemenea încălcări ale principiilor diligenței și bunei administrări.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 49 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări

— Argumentele părților

22 Reclamanta pretinde că, în ipoteza în care recursul său nu s-ar conforma articolului 68 din regulamentul de bază, camera de recurs ar trebui ca, în temeiul articolului 49 din regulamentul de aplicare, să îi notifice acest fapt și să o invite să rectifice lipsurile constatate, și aceasta, dacă este posibil, în termenul stabilit de către camera de recurs. Or, camera de recurs nu i-ar fi notificat niciodată reclamantei lipsa calității sale procesuale și nu ar fi invitat-o să o rectifice. Astfel, poziția camerei de recurs s-ar baza pe o interpretare eronată a articolului 49 din regulamentul de aplicare.

23 În primul rând, în opinia reclamantei, din lectura articolului 49 din regulamentul de aplicare rezultă că nu se poate susține că acest articol se referă doar la „viciile evidente ale unui recurs”. Din moment ce această dispoziție menționează în mod expres printre aceste vicii inadmisibilitatea prevăzută la articolul 68 din regulamentul de bază, este puțin probabil ca legiuitorul comunitar să fi intenționat să se refere doar

la viciile evidente, dat fiind că un viciu de inadmisibilitate nu este niciodată evident. Astfel, independent de dificultatea pe care ar implica-o remedierea viciului, camera de recurs ar fi ținută să respecte obligația prevăzută la articolul 49 din regulamentul de aplicare atunci când rectificarea viciului ar fi posibilă. În această privință, reclamanta se întemeiază nu doar pe principiile diligenței și bunei administrări, dar și pe o garanție pe care ordinea juridică comunitară o acordă reclamantei, care nu ar putea fi interpretată într-un mod atât de restrictiv cum s-a procedat în situația în speță. În plus, reclamanta se sprijină pe respingerea recursului pentru motivul pretinsei sale lipse a calității procesuale pentru a sublinia că astfel camera de recurs nu contestă nici faptul că acest viciu exista, nici faptul că în ședință ar fi avut încă rezerve cu privire la elemente pertinente pentru aprecierea calității sale procesuale.

24 În al doilea rând, reclamanta contestă modul în care camera de recurs a interpretat sintagma „și aceasta, dacă este posibil" din articolul 49 din regulamentul de aplicare. În opinia sa, camera de recurs nu are obligația să examineze dacă viciul poate fi ușor remediat și, chiar dacă ar trebui să efectueze o astfel de examinare, aceasta ar fi oricum obligată să solicite reclamantei rectificarea lipsei constatate. Din moment ce persoana aflată în raport cu administrația, iar nu camera de recurs, ar avea sarcina să rectifice lipsa constatată, aceasta din urmă nu ar fi autorizată să examineze de la bun început dacă reclamanta ar fi sau nu în măsură să o rectifice. O astfel de interpretare ar conduce la arbitrar, întrucât exercitarea unui drept aparținând persoanei aflate în raport cu administrația ar fi subordonată percepției pe care o are administrația asupra capacității acelei persoane de a-și exercita dreptul.

25 În al treilea rând, reclamanta subliniază că articolul 49 din regulamentul de aplicare este redactat în mod imperativ atunci când prevede: „camera de recurs notifică acest fapt reclamantului și îl invită să rectifice lipsurile constatate". Astfel, acest articol ar obliga camera de recurs să notifice lipsa constatată și să invite să fie rectificată. Or, camera nu ar fi respectat aceste două obligații. În schimb, în opinia reclamantei, camera de recurs nu are obligația să îi indice că ar trebui să prezinte documente pentru a rectifica lipsa constatată. Într-adevăr, articolul 49 din regulamentul de aplicare nu ar prevedea acest fapt, prezentarea documentelor nefiind decât unul dintre numeroasele mijloace aflate la dispoziția persoanei aflate în raport cu administrația pentru a rectifica lipsa constatată.

26 În al patrulea rând, reclamanta apreciază că notificarea obiecțiilor celorlalte părți privind admisibilitatea recursului nu justifică lipsa de diligență a camerei de recurs în îndeplinirea obligației sale prevăzute la articolul 49 din regulamentul de aplicare. Camera nu ar putea să condiționeze respectarea obligației sale de examinarea conținutului susținerilor părților, și nici să acționeze doar în ipoteza în care părțile nu fac referire la lipsurile prevăzute la articolul 49 din regulamentul de aplicare. Într-adevăr, nu este vorba de o „procedură de justiție privată".

27 În al cincilea rând, reclamanta consideră că natura administrativă a procedurii recursului este neglijată de către camera de recurs atunci când aceasta apreciază că permisiunea acordată reclamantei de a rectifica lipsa calității procesuale ar însemna antepronunțarea asupra unei probleme contestate de părți. Aceasta reamintește că inadmisibilitatea este o problemă de ordine publică, examinată din oficiu de organul sesizat cu recursul. Prin urmare, faptul că lipsa calității procesuale a fost invocată de părți ar fi irelevant.

28 În ultimul rând, reclamanta a invocat, pentru prima dată în ședința de la Tribunal, faptul că singurul document comunicat de camera de recurs anterior desfășurării ședinței a fost o decizie de suspendare din 27 iunie 2005, prin care, fără a aduce atingere deciziei finale, camera de recurs nu a considerat recursul vădit nefondat. Reclamanta susține că, în baza acestei decizii, precum și a neaplicării articolului 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare, a avut încredere legitimă în faptul că existența calității sale procesuale fusese stabilită în mod suficient anterior ședinței.

29 OCSP apreciază că interpretarea propusă de reclamantă a articolului 49 din regulamentul de aplicare este lipsită de temei. Apreciind că lipsa calității procesuale este dificil de remediat, OCSP susține că trimiterea făcută de articolul 49 din regulamentul de aplicare la articolul 68 din regulamentul de bază nu poate viza decât remedierea erorilor strict de formă. În plus, dat fiind că în cursul fazei scrise reclamanta a răspuns susținerilor intervenientei privind inexistența unei afectări directe și individuale, calitatea procesuală a reclamantei a devenit o „problemă de fond" în dosar.

Prin urmare, nu era necesar pentru camera de recurs să dispună remedierea acestei lipse ca în cazul unei erori de formă. Pe de altă parte, în opinia OCSP, admiterea împuternicirilor încredințate de producătorii individuali ar fi însemnat să se permită unei noi entități să devină parte la procedură, deși termenul de recurs a expirat. Reclamanta nu se putea prevala în ședință de împuternicirile încredințate de producătorii individuali care nu sunt membri direcți ai organizației sale întrucât recursul a fost introdus în nume propriu.

30 În opinia intervenientei, camera de recurs nu are obligația de a verifica în prealabil dacă din documentele prezentate de reclamantă rezultă că aceasta are efectiv calitate procesuală. Reclamantei i-ar reveni obligația să invoce calitatea sa procesuală și să prezinte elementele de probă aferente. Articolul 49 din regulamentul de aplicare ar obliga camera de recurs să verifice dacă această condiție de formă este îndeplinită, însă nu i-ar impune să verifice dacă reclamanta are efectiv calitate procesuală.

— Aprecierea Tribunalului

31 Prin prezentul aspect, reclamanta reproșează camerei de recurs, pe de o parte, că nu i-a notificat faptul că aprecia că reclamanta nu avea calitate procesuală și, pe de altă parte, că nu a invitat-o să își demonstreze calitatea procesuală.

32 În primul rând, trebuie verificat dacă s-a încălcat articolul 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare de către camera de recurs, astfel cum îi reproșează reclamanta. În această privință, trebuie subliniat cu titlu introductiv că această dispoziție obligă camera de recurs, pe de o parte, să verifice conformitatea recursului cu dispozițiile regulamentelor de bază și de aplicare și, pe de altă parte, să notifice reclamantei lipsurile constatate și să o invite să le rectifice, dacă acest fapt este posibil, în termenul stabilit de către aceasta.

33 În ceea ce privește obligația de verificare a conformității recursului cu dispozițiile regulamentelor de bază și de aplicare, trebuie remarcat că, în timp ce versiunile franceză și greacă ale articolului 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare se referă la controlul camerei de recurs cu privire la conformitatea recursului doar cu dispozițiile articolelor 67, 68 și 69 din regulamentul de bază, precum și cu cele ale articolului 45 din regulamentul de aplicare, celelalte versiuni lingvistice ale acestuia se referă la conformitatea recursului cu toate dispozițiile celor două regulamente. Or, întrucât necesitatea interpretării uniforme a regulamentelor comunitare exclude posibilitatea ca un anumit text să fie examinat în mod izolat, ci impune ca, în caz de îndoială, acesta să fie interpretat și aplicat în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale (a se vedea Hotărârea Curții din 17 octombrie 1996, Lubella, C-64/95, Rec., p. I-5105, punctul 17 și jurisprudența citată), Tribunalul apreciază că versiunile franceză și greacă ale articolului 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare nu conferă acestui pasaj un sens diferit de sensul celorlalte versiuni lingvistice și că trebuie interpretate și aplicate în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 27 februarie 1997, Ebony Maritime și Loten Navigation, C-177/95, Rec., p. I-1111, punctele 29-31).

34 În ceea ce privește dubla obligație de a notifica și de a invita să rectifice, trebuie subliniat, în primul rând, că rezultă în special din versiunile în limbile daneză, engleză, germană, italiană, olandeză și spaniolă, ale articolului 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare că sintagma „și aceasta, dacă este posibil” condiționează obligația de a notifica și de a invita să rectifice de existența posibilității obiective de a rectifica lipsurile constatate. Astfel, contrar celor susținute de reclamantă, această dispoziție obligă camera de recurs să evalueze posibilitatea reclamantei de a rectifica o lipsă pentru a limita invitațiile sale la cazurile în care remedierile sunt posibile. Într-adevăr, din moment ce obiectivul obligației de a notifica și de a invita să rectifice prevăzută la articolul 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare este de a permite reclamantei să rectifice, în termenele stabilite, lipsurile constatate de camera de recurs, rectificarea lipsurilor menționate trebuie să fie posibilă. Or, după cum susțin OCSP și intervenienta, nu se poate rectifica lipsa calității procesuale.

35 Pe de altă parte, articolul 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare desemnează ceea ce trebuie rectificat prin termenii „irrégularités” în limba franceză, „Mängel”

în limba germană, „deficiencies” în limba engleză, „irregolarità” în limba italiană, „mangler” în limba daneză și „irregularidades” în limba portugheză, care sugerează că aceștia se referă la remedierea erorilor de formă [a se vedea, spre exemplu, utilizarea acestor termeni în norma 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189) și în articolul 10 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 2245/2002 al Comisiei din 21 octombrie 2002 privind normele de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 6/2002 al Consiliului privind desenele sau modelele industriale comunitare (JO L 341, p. 28, Ediție specială, 13/vol. 39, p. 14)]. De asemenea, termenii „rectifié” în limba franceză, „berichtigt” în limba germană, „berigtiges” în limba daneză, „rettificato” în limba italiană și „regularizado” în limba portugheză, utilizați în articolul 49 alineatul (1) teza a doua din regulamentul de aplicare, vizează mai curând remedierea erorilor de formă [a se vedea, spre exemplu, norma 53 din Regulamentul nr. 2868/95 și, pentru termenii în limbile franceză, germană și daneză, articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2245/2002], și nu cererea de completare a argumentelor sau a dovezilor pe care o parte nu le-a invocat încă și care sunt legate de elemente esențiale de admisibilitate a recursului său, cum ar fi calitatea procesuală.

36 Prin urmare, trebuie apreciat că articolul 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare nu obliga camera de recurs să invite reclamanta să rectifice lipsa calității procesuale pe care o constatase, o astfel de lipsă constituind un viciu esențial care nu poate fi „rectificat” în sensul articolului 49 alineatul (1) teza a doua și care nu poate fi remediat.

37 În al doilea rând, trebuie apreciat că obligația de a notifica este legată de aceea de a invita să rectifice lipsurile susceptibile de a fi rectificate. Într-adevăr, articolul 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare obligă camera de recurs să controleze conformitatea recursului cu toate dispozițiile regulamentelor de bază și de aplicare, în caz contrar, aceasta ar fi obligată să notifice orice problemă de admisibilitate, inclusiv pe cele care nu pot fi rectificate, ceea ce ar fi contrar obiectivului acestei dispoziții, astfel cum s-a arătat la punctul 34 de mai sus. Deși, în anumite situații, notificarea unei probleme de admisibilitate, care nu poate fi rectificată, poate, desigur, contribui la protejarea unui reclamant de o decizie întemeiată pe un raționament care nu a făcut obiectul unei dezbateri, o obligație atât de generală de a notifica s-ar dovedi, cel mai adesea, împovărătoare pentru camera de recurs și, în același timp, inoperantă

din moment ce reclamantul nu ar putea să o rectifice. În plus, trebuie amintit că, în speță, lipsa calității procesuale a reclamantei fusese deja invocată de părți și a figurat printre elementele litigiului.

38 Într-adevăr, reclamanta fusese atenționată asupra acestei probleme chiar de la data formulării cererii de intervenție din 24 februarie 2005, astfel încât nu mai era necesară o notificare din partea camerei de recurs pentru ca aceasta să poată formula observații. Într-adevăr, în memoriul său din 14 aprilie 2005, reclamanta a răspuns la afirmațiile intervenientei și a arătat motivele pentru care considera că avea calitate procesuală. În plus, în memoriul din 29 iulie 2005, intervenienta și-a precizat argumentele cu privire la lipsa calității procesuale a reclamantei, OCSP susținând de asemenea, în memoriul său, că reclamanta nu avea calitate procesuală.

39 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamantă, referirea din cuprinsul articolului 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare la articolul 68 din regulamentul de bază nu se opune acestei interpretări, întrucât, în momentul punerii în aplicare a acestei dispoziții, este posibil de asemenea să survină probleme de formă, care pot fi rectificate. Spre exemplu, întrucât această dispoziție conferă persoanelor juridice acces la o cale de atac, acestea sunt obligate, conform articolului 82 din regulamentul de bază, să indice sediul sau unitatea lor sau chiar domiciliul unui mandatar. Dacă o astfel de indicație a fost omisă, camera de recurs este obligată să notifice această lipsă reclamantei și să o invite să o rectifice.

40 Rezultă că nu s-a încălcat articolul 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare de către camera de recurs atunci când nu a notificat reclamantei că aprecia că nu avea calitate procesuală și nu a invitat-o să o rectifice.

41 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiilor diligenței și bunei administrări, trebuie subliniat că reclamanta nu a precizat nicio împrejurare care să permită constatarea unei încălcări a acestor principii, alta decât faptul că nu

s-a notificat lipsa calității procesuale constatată de camera de recurs și nu a fost invitată să o rectifice. Or, camera de recurs nu a încălcat principiile diligenței și bunei administrări din moment ce rezultă, în special de la punctele 34-40 de mai sus, că poziția sa era conformă cu cerințele articolului 49 alineatul (1) din regulamentul de aplicare.

42 În ultimul rând, în ceea ce privește susținerea de către reclamantă a încrederii sale legitime în faptul că existența calității sale procesuale fusese stabilită în mod suficient anterior ședinței, trebuie remarcat că reclamanta a invocat acest argument pentru prima dată în ședința de la Tribunal. Or, decizia de suspendare din 27 iunie 2005, invocată de reclamantă în susținerea încrederii sale legitime, a fost adoptată ca răspuns la cererea intervenientei de înlăturare a efectului suspensiv al recursului formulat de reclamantă împotriva deciziei de acordare. Trebuie subliniat că decizia nu îi aparține camerei de recurs, ci unui comitet distinct, competent să adopte decizii de înlăturare a efectului suspensiv al recursurilor, care, pe de altă parte, nu era format din aceleași persoane întrunite în camera de recurs. În plus, acest comitet a constatat la punctul 10 din decizie că, în acel stadiu al procedurii, era dificil de apreciat temeinicia recursului reclamantei în fața camerei de recurs, în special pentru că intervenienta nu depusese încă memoriul său în intervenție. Comitetul a arătat în continuare că, fără a aduce atingere poziției finale a OCSP, nu a decis totuși în acel stadiu că recursul era vădit nefondat. Rezultă că acest comitet nici nu a făcut o apreciere specifică cu privire la admisibilitatea recursului reclamantei, nici nu a menționat o astfel de decizie a camerei de recurs. În plus, acesta și-a prezentat considerațiile sub rezerva deciziei finale. În aceste împrejurări, trebuie apreciat că această decizie nu putea să confere reclamantei o încredere legitimă în stabilirea calității sale procesuale în fața camerei de recurs. În consecință, acest argument trebuie respins.

43 Rezultă că primul aspect trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 50 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări

— Argumentele părților

44 Reclamanta apreciază că, în temeiul articolului 50 din regulamentul de aplicare, camera de recurs ar fi trebuit să organizeze o a doua ședință pentru a permite celorlalte părți să examineze documentele pe care intenționa să le prezinte pentru stabilirea admisibilității recursului său. În această privință, reclamanta remarcă faptul că, potrivit modului de redactare a articolului 50 din regulamentul de aplicare, ședința de judecată este stadiul procedurii în cursul căreia se derulează ancheta. Aceasta deduce că, în temeiul principiului bunei administrări, camera de recurs trebuie să permită prezentarea tuturor elementelor de probă considerate necesare de părți sau, dacă acest lucru nu este posibil, să convoace o a doua ședință, astfel cum prevede în mod expres regulamentul de aplicare.

45 În opinia reclamantei, deși instituțiile comunitare dispun de o anumită putere de apreciere în exercitarea competențelor lor, nu este mai puțin adevărat că principiile diligenței și bunei administrări reprezintă o contrapondere la această putere, care le obligă să adopte o decizie în deplină cunoștință de cauză. Jurisprudența ar fi admis astfel că, în cazul în care instituțiile comunitare dispun de o putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică comunitară în procedurile administrative, printre care figurează și obligația instituției competente de a examina, atent și imparțial, toate elementele relevante ale cazului în speță, dobândește o importanță fundamentală.

46 În cazul în care constatarea conform căreia reclamanta nu are calitate procesuală în privința deciziei de acordare implică privarea sa de singura cale de atac efectivă disponibilă atât în dreptul comunitar, cât și în dreptul național, camera de recurs ar fi trebuit, în opinia reclamantei, să îi ofere oportunitatea de a rezolva problema admisibilității cu privire la care aceasta avea rezerve.

47 OCSP apreciază că nu exista vreo obligație pentru camera de recurs de a accepta prezentarea de documente solicitată de reclamantă, deoarece aceste documente nu erau pertinente pentru analiza calității procesuale a reclamantei, care a introdus recursul în nume propriu, și nu în numele unor producători individuali determinați. Admiterea acestor documente ar fi constituit o nerespectare a garanțiilor procedurale prin modificarea substanțială a recursului în stadiul ședinței. În plus, OCSP apreciază că, din moment ce camera de recurs a recunoscut că furnizorii de material al soiului Nadorcott pot fi afectați de decizia de acordare, prezentarea în ședință a unui contract între Geslive și Anecoop privind plata redevențelor nu ar fi avut efect asupra examinării calității procesuale a reclamantei. În plus, normele de reglementare a procedurii în fața camerei de recurs nu o împiedicau pe reclamantă să prezinte observații scrise privind argumentele de inadmisibilitate cuprinse în memoriul din 29 iulie 2005 al intervenientei și în cel din 15 septembrie 2005 al OCSP. În sfârșit, în opinia OCSP, decizia cu privire la oportunitatea unei a doua ședințe de judecată depinde de independența de care ar trebui să dispună o cameră de recurs în privința problemelor de organizare a procedurii.

48 În plus, intervenienta apreciază că în mod întemeiat camera de recurs a respins cererea reclamantei, din moment ce admiterea unor documente noi ar fi însemnat organizarea unei noi ședințe, prin încălcarea principiului ședinței unice consacrat de articolul 50 din regulamentul de aplicare.

— Aprecierea Tribunalului

49 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în ședința din fața camerei de recurs, reclamanta a solicitat în principal acordarea unui termen pentru a întocmi și, ulterior, pentru a remite camerei de recurs o documentație completă care să demonstreze că

membrii săi erau vizați în mod direct și individual de decizia de acordare. În subsidiar, aceasta a solicitat să i se permită să prezinte în ședință documentația incompletă adusă de reprezentanții săi cuprinzând împuternicirile încredințate de producătorii individuali în vederea introducerii unui recurs împotriva deciziei de acordare și un contract între cooperativa Anecoop și Geslive cu privire la plata redevențelor de exploatare a soiului Nadorcott.

50 În primul rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 50 din regulamentul de aplicare, trebuie subliniat că alineatele (1) și (2) ale acestui articolul reglementează o soluționare rapidă a litigiilor printr-o procedură orală convocată neîntârziat și concentrată într-o singură ședință de judecată. Din alineatul (3) al aceluiași articol rezultă că o parte la procedură nu poate solicita o a doua ședință decât atunci când aceasta se dovedește necesară ca urmare a modificării unor fapte, intervenită în cursul ședinței sau ulterior.

51 În această privință, trebuie constatat, în primul rând, că documentele pe care reclamanta intenționa să le prezinte nu se întemeiau pe fapte care s-au modificat în cursul ședinței sau ulterior. Într-adevăr, contractul și împuternicirile pe care aceasta voia să le remită în ședință sunt, fără îndoială, documente elaborate anterior respectivei ședințe. În orice caz, nici aceste documente, nici împuternicirile suplimentare pe care reclamanta dorea să le prezinte ulterior ședinței nu pot fi considerate o dezvăluire a unei modificări a faptelor din litigiu. OCSP și intervenienta subliniază în mod întemeiat, pe de o parte, că reclamanta a introdus recursul în nume propriu și că nu poate fi substituită în cursul procedurii de alte persoane care nu au introdus un recurs în termenele prevăzute. Pe de altă parte, contractul nu ar scoate la iveală niciun fapt nou, întrucât acesta se limitează, după cum a subliniat camera de recurs, să evidențieze că producătorii individuali de mandarine și, după caz, Anecoop trebuie să plătească o redevență pentru furnizarea și utilizarea soiului protejat. Or, această obligație rezultă în mod direct din sistemul de protecție a soiurilor de plante și a fost recunoscută de camera de recurs fără a fi necesară dovedirea sa.

52 În al doilea rând, chiar presupunând că elementele de probă invocate ar fi fost pertinente, reclamanta a beneficiat de un termen de mai multe luni de la data depunerii memoriilor de către intervenientă și de către OCSP până la ședință. Pe parcursul acestei perioade, reclamanta a avut posibilitatea să întocmească și să comunice documentele sau, cel puțin, să solicite camerei de recurs amânarea ședinței astfel încât să fie posibilă examinarea tuturor elementelor de probă în cursul unei singure ședințe. Într-adevăr, nimic nu indică faptul că, dacă reclamanta ar fi dat dovadă de diligența necesară în pregătirea ședinței, ancheta nu s-ar fi putut derula în cursul unei singure ședințe.

53 Rezultă că, întrucât împrejurările cauzei nu întrunesc condițiile prevăzute la articolul 50 din regulamentul de aplicare pentru organizarea unei a doua ședințe, camera de recurs nu a încălcat această dispoziție prin respingerea cererilor reclamantei.

54 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiilor diligenței și bunei administrări, trebuie subliniat că reclamanta nu a invocat nicio împrejurare care să permită constatarea unei încălcări a acestor principii, alta decât faptul că prezentarea elementelor de probă aduse de reprezentanții reclamantei în ședință sau pe care aceștia voiau să le întocmească ulterior nu a fost permisă de camera de recurs. Or, având în vedere cele de mai sus, rezultă că prin articolul 50 din regulamentul de aplicare camera de recurs nu este obligată să permită prezentarea tuturor elementelor de probă pe care părțile le consideră necesare. Dimpotrivă, în interesul unei bune administrări, camera de recurs trebuie, conform acestei dispoziții, să accepte dovezi care impun organizarea unei a doua ședințe doar dacă este vorba de elemente pertinente întemeiate pe fapte care s-au modificat în cursul ședinței sau ulterior.

55 S-a subliniat de asemenea faptul că, în speță, nu s-a stabilit că dovezile, a căror examinare de către camera de recurs o solicită reclamanta, se întemeiază pe fapte care s-au modificat în cursul ședinței sau ulterior (a se vedea punctul 51 de mai sus). În plus, dovezile oferite nu sunt pertinente în speță (a se vedea punctul 51 de mai sus) și nu

au fost prezentate în timp util astfel încât examinarea lor să fie posibilă în cursul unei singure ședințe (a se vedea punctul 52 de mai sus). În aceste circumstanțe, textul articolului 50 din regulamentul de aplicare nu permitea admiterea acestor dovezi. Rezultă că, refuzând aceste elemente de probă, camera de recurs nu putea încălca principiile diligenței și bunei administrări.

56 În consecință, trebuie respins al doilea aspect.

57 Rezultă din toate cele arătate mai sus că primul motiv trebuie respins.

*Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe nerecunoașterea calității procesuale a reclamantei*

58 Al doilea motiv privește două aspecte: primul se întemeiază pe faptul că reclamanta, precum și membrii săi ar fi afectați în mod individual prin decizia de acordare și al doilea se întemeiază pe o pretinsă lipsă de protecție jurisdicțională efectivă.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că reclamanta și membrii săi ar fi afectați în mod individual prin decizia de acordare

— Argumentele părților

59 În primul rând, reclamanta reproșează camerei de recurs că s-a concentrat asupra faptului că este o asociație și că a neglijat calitatea procesuală a membrilor săi. Nu

ar trebui să se examineze numai dacă reclamanta are prin ea însăși calitate procesuală pentru a ataca decizia de acordare, ci să se examineze și dacă membrii săi sau membrii membrilor săi (în acest caz, Copal de Algemesi, membră a Anecoop) au respectiva calitate. Or, în decizia atacată, camera de recurs nu ar fi ținut cont de jurisprudența Tribunalului potrivit căreia asocierile de întreprinderi au de asemenea dreptul să solicite anularea unor acte atunci când membrii acestora pot formula un recurs cu titlu individual.

60 În al doilea rând, reclamanta apreciază că recunoașterea calității sale procesuale a fost în mod greșit condiționată de camera de recurs de recunoașterea calității procesuale a tuturor membrilor săi. Astfel, camera de recurs ar fi acordat importanță faptului că doar unii membri ai reclamantei sunt vizați de decizia de acordare în calitate de producători, în timp ce alții ar putea să nu fie vizați. Or, potrivit jurisprudenței, au calitate procesuală asociațiile care au cel puțin un membru care ar fi fost în măsură să formuleze el însuși recursul.

61 În al treilea rând, reclamanta contestă considerentele camerei de recurs privind aspectul dacă reclamanta reprezintă în realitate interesele generale ale producătorilor vizați. În opinia reclamantei, camera de recurs neglijează faptul că aceasta contestă protecția soiului Nadorcott în numele tuturor producătorilor, membri ai cooperativelor, din moment ce, conform articolului 2 litera a) din statutul său, reprezintă sindicatele cooperativelor care nu ar fi manifestat vreo opoziție față de recursul în cauză și care reprezintă ele însele cooperativele. În plus, din jurisprudență ar rezulta că toți membrii unei asociații se consideră că au împuternicit-o pe aceasta să acționeze în numele lor dacă statutul prevede astfel și dacă membrii nu și-au manifestat opoziția.

62 În al patrulea rând, reclamanta apreciază că a comis o eroare camera de recurs afirmând că decizia de acordare nu o privește personal, din moment ce nu posedă anumite calități care îi sunt specifice sau nu se află într-o situație de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană. Din jurisprudență ar rezulta că această condiție este îndeplinită atunci când poziția juridică a întreprinderii în cauză este

afectată prin actul atacat în considerarea anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și o individualizează într-un mod analog cu destinatarul actului. Faptul că actul produce efecte cu privire la toți operatorii economici interesați nu ar exclude ca actul să îi privească personal pe unii dintre aceștia.

63 În primul rând, referitor la calitatea reclamantei de furnizor de material vegetal, decizia de acordare ar avea drept consecință faptul că orice persoană care dorește să participe la reproducerea sau la furnizarea de material vegetal trebuie să dispună de o licență acordată de titular. În consecință, ar fi necesar să se examineze dacă se aduce atingere poziției juridice a membrilor reclamantei altfel decât celorlalți reproducători sau furnizori de material vegetal. Or, decizia de acordare i-ar fi constrâns pe unii membri ai reclamantei, care furnizau soiul Nadorcott, să înceteze această activitate, cauzându-le prejudicii importante, ceea ce i-ar individualiza față de orice alt furnizor de material vegetal. Deși camera de recurs menționează în decizia atacată că Anecoop furnizează acest material vegetal, aceasta ar fi omis ulterior această informație și s-ar fi concentrat asupra faptului că reclamanta nu furniza ea însăși material vegetal. Or, o examinare a situației Anecoop ar fi demonstrat că reclamanta avea calitate procesuală pentru a formula o acțiune în anularea deciziei de acordare.

64 În al doilea rând, referitor la calitatea sa de producător, reclamanta evidențiază că nu a afirmat că reprezintă interesele generale ale producătorilor pentru a susține că era vizată în mod individual. În schimb, reclamanta apreciază că ar avea calitate procesuală deoarece ar reprezenta interesele unor membri care ar fi fost în mod direct afectați ca producători. Reclamanta susține că, întrucât 90 % din societățile de condiționare a soiului Nadorcott sunt stabilite în Valencia, este imposibil să se afirme că decizia de acordare poate avea asupra sa aceleași efecte ca asupra altor federații de producători și de cooperative din cadrul Comunității. Într-adevăr, cooperativele în cauză ar distribui peste jumătate din citricele care provin din Valencia și, dat fiind că reclamanta regrupează aproape toate aceste cooperative, principalele persoane lezate de decizia de acordare s-ar număra printre membrii săi.

65 Întrucât aproximativ toată producția soiului Nadorcott provine din Valencia, faptul că decizia de acordare ar avea drept consecință obligarea oricărui producător din Comunitate să achite o redevență pentru a cultiva soiul Nadorcott ar însemna că, în cazul neplății acestei redevențe, aproape întreaga producție din Valencia ar fi ilegală. Numai acești producători ar fi constrânși în viitor să plătească amelioratorului o redevență sau să își distrugă plantațiile, ceea ce le-ar afecta poziția concurențială pe piață în momentul comercializării produsului. Prin urmare, ar fi inexactă afirmația că decizia de acordare îi afectează pe membrii reclamantei la fel ca pe oricare producător care va cultiva în viitor soiul în cauză, întrucât membrii săi posedă, dimpotrivă, un ansamblu de calități care îi caracterizează în raport cu orice alt producător.

66 În al treilea rând, reclamanta apreciază că membrii săi au aceleași caracteristici precum societatea Van Zanten Plants (denumită în continuare „Van Zanten"), care a formulat un recurs în fața camerei de recurs (cauzele A 005/2003 și A 006/2003). Întrucât Van Zanten era distribuitorul mondial al unui soi protejat care, în opinia sa, prezenta similitudini cu un soi nou pentru care OCSP acordase o protecție comunitară, camera de recurs ar fi recunoscut calitatea sa procesuală. Într-adevăr, camera de recurs ar fi apreciat că ar exista o confuzie pe piețe dacă similitudinea soiurilor s-ar dovedi reală și că, astfel, Van Zanten ar fi constrânsă să își apere drepturile prin introducerea unor acțiuni în contrafacere.

67 Reclamanta apreciază că situația în speță este similară din moment ce decizia de acordare i-ar constrânge pe membrii săi să își distrugă toate plantațiile dacă nu ar accepta condițiile oneroase impuse de intervenientă. Întrucât reclamanta reprezintă întreprinderile care furnizează material din soiul Afourer, concurent al soiului Nadorcott, afectarea sa individuală ar rezulta în cele două cazuri din calitatea de concurentă a întreprinderii care solicită protecția. În speță, camera de recurs ar fi trebuit să ia în considerare afectarea poziției reclamantei de negociator și de concurent, de care a ținut cont în cauza privind Van Zanten.

68 În al patrulea rând, reclamanta reproșează camerei de recurs că a înlăturat în mod neîntemeiat aplicarea, în speță, a jurisprudenței comunitare în materie de ajutoare de stat. Aceasta apreciază că procedura de opoziție privind protecția soiurilor de plante nu este atât de diferită de procedura în materie de ajutoare de stat, încât să nu îi fie aplicabilă jurisprudența referitoare la calitatea necesară pentru formularea de acțiuni împotriva deciziilor adoptate de Comisie în materie de ajutoare de stat. Din această jurisprudență ar rezulta că părțile în cauză vizate de articolul 88 alineatul (2) CE sunt și persoanele, întreprinderile sau asociațiile ale căror interese sunt eventual afectate prin acordarea ajutorului, în special întreprinderile concurente și organizațiile profesionale (Hotărârea Curții din 14 noiembrie 1984, Intermills/Comisia, 323/82, Rec., p. 3809, punctul 16, și Hotărârea Curții din 3 mai 2001, Portugalia/Comisia, C-204/97, Rec., p. I-3175, punctul 31). În opinia reclamantei, recunoașterea calității procesuale pentru întreprinderile concurente cu întreprinderea beneficiară a unui ajutor de stat nu rezultă din particularitățile specifice procedurii de control a ajutoarelor de stat prevăzută la articolele 87 CE și 88 CE. În realitate, această calitate ar rezulta din efectele unui ajutor de stat asupra poziției concurențiale a operatorilor de pe aceeași piață care nu beneficiază de ajutor. În opinia reclamantei, în prezenta cauză situația este similară, ceea ce ar permite aplicarea acestei jurisprudențe în speță.

69 Pe de altă parte, în opinia reclamantei, drepturile terților care doresc să conteste protecția unui soi de plante nu sunt limitate la procedura de opoziție prevăzută la articolul 59 din regulamentul de bază. Aceștia ar putea de asemenea introduce un recurs în temeiul articolului 67 și următoarele din același regulament. Într-adevăr, procedura de opoziție prevăzută la articolul 59 din regulamentul de bază, care ar permite părților doar să conteste faptele în baza cărora OCSP a acordat protecția, ar răspunde unor obiective diferite de cele ale recursului prevăzut la articolul 67 din regulamentul de bază. În opinia reclamantei, prin neglijarea acestei posibilități de recurs, camera de recurs se opune de asemenea practicii sale decizionale relativă la calitatea procesuală. În decizia privind Van Zanten, aceasta ar fi susținut că articolul 67 din regulamentul de bază nu îi privează pe terți de dreptul lor de a declara recurs în temeiul acestei dispoziții pentru motivul că nu au formulat anterior obiecții. Or, camera de recurs nu ar fi indicat de ce participarea la procedura de acordare a protecției ar fi pertinentă în speță.

70 În opinia reclamantei, titularul unui soi protejat dobândește, la fel ca beneficiarul unui ajutor de stat, un avantaj asupra concurenților săi, care îi afectează poziția concurențială. Din jurisprudență ar rezulta că, deși poziția concurențială a unor concurenți direcți ai beneficiarilor ajutoarelor de stat ar fi în mod inevitabil afectată prin aceste ajutoare, poziția lor pe piață totuși nu ar fi substanțial afectată din moment ce toți agricultorii din Comunitate pot fi considerați concurenți ai beneficiarilor ajutorului. În speță, producătorii reprezentați de reclamantă ar fi substanțial afectați de protecția acordată soiului Nadorcott. Aceștia ar fi dezavantajați în comparație cu orice producător din cadrul Comunității care ar dori să înceapă să cultive acest soi deoarece îl cultivau deja în momentul adoptării deciziei de acordare. În opinia reclamantei, producătorii care nu au încă mandarini din acest soi vor putea alege un alt soi în cazul în care condițiile de acordare a unei licențe propuse de ameliorator nu li se par acceptabile, fără ca aceasta să atragă după sine consecințe grave în activitatea lor economică. În schimb, producătorii care au deja arbori din acest soi pe plantațiile lor ar trebui să le distrugă complet. Întrucât „durata utilă de viață" a acestora este de aproximativ douăzeci de ani, aproape niciun producător nu și-ar amortiza investițiile în plantații. Prin urmare, situația membrilor reclamantei nu ar fi comparabilă cu cea a altor producători, iar decizia de acordare ar afecta în mod substanțial poziția concurențială a celor dintâi.

71 În sfârșit, în ceea ce privește jurisprudența care impune participarea unui reclamant la procedura administrativă pentru a se recunoaște calitatea sa procesuală în privința anulării unei decizii a Comisiei în materie de ajutoare de stat, reclamanta subliniază că procedura în fața camerei de recurs este de asemenea o procedură administrativă. Întrucât face parte din organul administrativ cu putere de decizie în materie de protecția soiurilor de plante, camera de recurs nu ar fi o instanță. Prin urmare, un recurs formulat împotriva unei decizii a OCSP ar fi o etapă a procedurii administrative care conduce la protecția unui soi de plante. În acest fel, reclamanta ar fi participat la procedura administrativă.

72 Cu titlu introductiv, OCSP apreciază că modul de formulare a articolului 68 din regulamentul de bază este identic cu cel al articolului 230 CE. Prin urmare, acesta apreciază că examinarea prezentului motiv trebuie să se întemeieze pe interpretarea

jurisprudențială a noțiunii „persoană vizată individual” care figurează în această din urmă dispoziție. Jurisprudența ar recunoaște calitatea procesuală a unei asociații profesionale constituite pentru a apăra interesele membrilor săi atunci când asociația este individualizată ca urmare a unei afectări a propriilor interese, atunci când reprezintă interesele unor persoane care ar avea ele însele calitate procesuală și atunci când o dispoziție îi recunoaște în mod expres o serie de drepturi cu caracter procedural.

73 În primul rând, OCSP consideră că, potrivit jurisprudenței, un reclamant nu este afectat în mod individual de un act atunci când situația sa nu a fost luată în considerare în momentul adoptării acestui act care, prin urmare, îl afectează în același mod ca pe toate celelalte persoane aflate în aceeași situație. În speță, nu s-ar fi dovedit că reclamanta este un furnizor de material vegetal și, în orice caz, aceasta nu ar prezenta caracteristici proprii sau circumstanțe care să permită deosebirea sa de alți furnizori de material vegetal.

74 În al doilea rând, OCSP apreciază că, potrivit statutului reclamantei, membrii direcți ai acesteia sunt sindicatele cooperativelor, iar nu cooperativele însele, și nici producătorii de mandarine. Astfel, reclamanta ar putea reprezenta în mod legitim interesele sindicatelor cooperativelor, dar aceasta nu ar fi prezentat niciun element care să demonstreze afectarea individuală a acestor sindicate care s-ar limita doar la apărarea intereselor generale ale membrilor lor. În plus, în măsura în care unii dintre membrii săi pot furniza material vegetal, reclamanta nu ar fi invocat nicio caracteristică specială care să permită individualizarea acestora în raport cu ceilalți furnizori. În ceea ce privește situația producătorilor individuali, OCSP semnalează că reclamanta a introdus recursul în nume propriu și că nu există în statutul său vreun element care să permită să se afirme că reclamanta este împuternicită să stea în justiție pentru apărarea intereselor anumitor producători specifici de mandarine. În plus, interesele individuale ale anumitor producători de mandarine ar fi diferite de interesele generale ale cooperativelor pe care le poate reprezenta reclamanta. În sfârșit, producătorii soiului Nadorcott, membri indirecți ai reclamantei, au fost afectați doar din cauza unei situații de fapt obiective, care nu îi diferențiază cu nimic de toți ceilalți producători ai soiului, dat fiind că obligația de plată a unei redevențe pentru cultivarea soiului în viitor protejat rezultă din sistemul comunitar de protecție a soiurilor de plante. În

particular, din jurisprudență ar rezulta că nu este suficient ca un act să aibă repercusiuni economice mai importante asupra anumitor operatori decât asupra altor operatori din acest sector pentru ca aceștia să fie considerați afectați în mod individual de acest act.

75 În al treilea rând, OCSP subliniază că regulamentul de bază și în special articolul 59 le recunoaște părților care participă la procedura de acordare în fața OCSP o serie de drepturi cu caracter procedural. Acesta atrage atenția că reclamanta a avut cunoștință de cererea de protecție publicată la 26 februarie 1996 în *Buletinul Oficial al OCSP* și nu a formulat opoziție. În consecință, aceasta nu ar putea fi vizată în mod individual în temeiul drepturilor cu caracter procedural pe care le-ar fi putut obține participând la această procedură. Pe de altă parte, procedura prevăzută la articolul 59 din regulamentul de bază ar fi lipsită de sens dacă toți cei care doresc să se opună acordării protecției unui soi, în loc să își prezinte observațiile în cursul procedurii administrative, ar putea aștepta finalizarea procedurii în fața OCSP pentru a formula un recurs, invocând nulitatea protecției acordate. În sfârșit, ar exista o diferență fundamentală între situația societății Van Zanten, care era distribuitorul exclusiv al titularului unui soi înregistrat la OCSP, aflat în competiție directă cu noul soi căruia i s-a acordat protecție, și situația reclamantei, care nu ar susține că ea însăși sau membrii săi sunt titulari de drepturi subiective înregistrate și protejate.

76 Intervenienta susține, în esență, aceleași argumente precum OCSP.

— Aprecierea Tribunalului

77 Trebuie constatat de la bun început că, deoarece nu figurează printre destinatarii desemnați de decizia de acordare, reclamanta trebuie să fie, potrivit articolului 68 din regulamentul de bază, direct și personal vizată de decizie pentru a putea formula un recurs în fața camerei de recurs.

78 În această privință, trebuie subliniat în primul rând că versiunile spaniolă și italiană ale articolului 68 din regulamentul de bază prevăd că pot formula recurs persoanele vizate „directa y personalmente” și, respectiv, „direttamente e personalmente”. Cu toate acestea, versiunile engleză, germană, portugheză, daneză, malteză, olandeză, poloneză, suedeză și greacă sunt concordante cu termenii „directement et individuellement” ai versiunii franceze. În această privință, trebuie amintit că necesitatea interpretării uniforme a regulamentelor comunitare impune ca, în caz de îndoială, acestea să fie interpretate și aplicate în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale (a se vedea punctul 33 de mai sus). Prin urmare, trebuie apreciat că versiunile spaniolă și italiană nu conferă acestui pasaj un sens diferit de cel al celorlalte versiuni lingvistice și că trebuie interpretate și aplicate în lumina versiunilor existente în celelalte limbi oficiale (a se vedea în acest sens Hotărârea Ebony Maritime și Loten Navigation, citată anterior, punctele 29-31).

79 Prin urmare, termenii din articolul 68 din regulamentul de bază trebuie considerați identici cu cei ai articolului 230 al patrulea paragraf CE. Or, dat fiind că acești termeni au făcut obiectul unei interpretări specifice din partea Curții (Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223), Tribunalul apreciază că trebuie să asigure interpretarea coerentă a noțiunii „persoană vizată individual”, în măsura în care economia regulamentului de bază permite acest lucru.

80 În acest context, trebuie remarcat, în al doilea rând, că articolul 59 alineatul (1) din regulamentul de bază permite oricărei persoane să adreseze în scris OCSP o obiecție privind acordarea unei protecții și că alineatul (2) al articolului prevede că autorii obiecțiilor dobândesc, alături de solicitant, calitatea de părți la procedura de acordare. În plus, articolul 59 alineatul (5) din regulamentul de bază prevede în mod expres că OCSP adoptă decizii privind obiecțiile în același timp cu deciziile de respingere a cererii de protecție, cu deciziile de acordare a protecției sau cu deciziile privind denumirea soiului. Din articolul 67 alineatul (1) din regulamentul de bază rezultă că deciziile privind obiecțiile pot face obiectul unui recurs în fața camerei de recurs. Din moment ce titularii obiecțiilor sunt, în consecință, destinatarii desemnați ai acestor

decizii în sensul articolului 68 din regulamentul de bază, orice persoană care dorește să se opună acordării unei protecții poate formula recurs în fața camerei de recurs datorită participării sale la procedura administrativă.

81 Pe de altă parte, potrivit articolelor 20 și 21 din regulamentul de bază, orice persoană poate, după acordarea unei protecții și independent de formularea unui recurs în fața camerei de recurs, să solicite OCSP să o declare nulă și neavenită sau să se retragă titularului protecția sa, invocând faptul că protecția respectivă a fost acordată unui soi care nu întrunește criteriile materiale prevăzute la articolele 7-10 din regulamentul menționat.

82 În aceste împrejurări, trebuie apreciat că interpretarea în sens larg a termenului „în mod individual", susținută de reclamantă, nu este necesară în scopul apărării intereselor terților.

83 În al treilea rând, trebuie subliniat că OCSP susține în mod întemeiat că economia regulamentului de bază impune o interpretare mai restrictivă a termenului „în mod individual" decât cea pretinsă de reclamantă. Într-adevăr, o interpretare în sens larg ar permite oricărei persoane care dorește să se opună acordării unei protecții să invoce nulitatea acesteia în cadrul unui recurs, după procedura de acordare, în loc să își prezinte observațiile în cursul acestei proceduri îndelungate și complexe în același timp din cauza examenelor tehnice necesare. În consecință, interpretarea formulată de reclamantă ar prejudicia utilitatea unei astfel de proceduri, pe când o interpretare precum cea adoptată în Hotărârea Plaumann/Comisia, citată anterior, ar încuraja orice persoană interesată să își prezinte observațiile în cursul procedurii administrative de acordare.

84 Având în vedere cele arătate de mai sus, Tribunalul apreciază că, pentru a stabili dacă o persoană este vizată în mod individual în sensul articolului 68 din regulamentul de bază, este necesar să se facă referire la Hotărârea Plaumann/Comisia, citată anterior.

85 Din cele de mai sus rezultă că reclamanta trebuie să fie afectată prin decizia de acordare în considerarea anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care o caracterizează în raport cu orice altă persoană și o individualizează într-un mod analog cu destinatarul deciziei (Hotărârea Plaumann/Comisia, citată anterior).

86 În această privință, din jurisprudență rezultă că o acțiune în anulare introdusă de o asociație profesională constituită pentru a apăra și a reprezenta interesele membrilor săi este admisibilă, în primul rând, atunci când ea însăși este individualizată ca urmare a afectării propriilor interese ca asociație, în special deoarece poziția sa de negociator a fost afectată prin actul a cărui anulare se solicită, în al doilea rând, atunci când reprezintă interesele unor întreprinderi care ar avea ele însele calitate procesuală și, în al treilea rând, atunci când o dispoziție legală îi conferă în mod expres o serie de drepturi cu caracter procedural (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 13 decembrie 2005, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort/Comisia, T-381/02, Rec., p. II-5337, punctul 54 și jurisprudența citată).

87 În primul rând, în ceea ce privește afectarea intereselor proprii ale reclamantei, trebuie subliniat, mai întâi, că aceasta nu susține că ea însăși este producător sau furnizor de material vegetal.

88 În al doilea rând, reclamanta nu susține că este titulară de drepturi subiective înregistrate la scară națională sau comunitară, care beneficiază de o protecție. Rezultă că aceasta nu este afectată ca titular de drepturi și nu se află într-o situație comparabilă cu cea a societății Van Zanten.

89 În al treilea rând, în măsura în care reclamanta arată că poziția sa de negociator ar fi afectată prin decizia de acordare, se impune constatarea faptului că afirmația sa nu este susținută cu probe.

90 În sfîrșit, din moment ce rezultă din cele arătate mai sus că împrejurările invocate de reclamantă nu dovedesc faptul că decizia de acordare aduce atingere propriilor interese, este irelevant în ce măsură poziția reclamantei se distinge de cea a celorlalte federații similare din cadrul Comunității. În orice caz, simplul fapt că, în opinia reclamantei, 90 % din societățile de condiționare a soiului în litigiu sunt stabilite în Valencia nu permite deosebirea reclamantei de celelalte federații în privința acordării protecției. Într-adevăr, nu este suficient ca un act să aibă repercusiuni economice mai importante asupra anumitor operatori decât asupra altor operatori din acest sector pentru ca aceștia să fie considerați afectați în mod individual de acest act (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 23 noiembrie 1999, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, T-173/98, Rec., p. II-3357, punctul 50 și jurisprudența citată la punctele 102 și 103 de mai jos).

91 În consecință, reclamanta nu a demonstrat că decizia de acordare aducea atingere propriilor interese ca asociație.

92 În al doilea rând, în ceea ce privește ipoteza potrivit căreia reclamanta reprezintă interesele întreprinderilor care ar avea calitate procesuală, trebuie verificat, pe de o parte, dacă reclamanta reprezintă, conform statutului său, interesele membrilor săi în cadrul recursului în fața camerei de recurs și, pe de altă parte, dacă aceștia ar avea calitate procesuală (a se vedea în acest sens Ordonanța Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort/Comisia, citată anterior, punctul 61).

93 În primul rând, referitor la membrii reclamantei și la interesele acestora, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 4 din statutul său, membrii reclamantei pot fi sindicate ale cooperativelor din provinciile Alicante, Castellón și Valencia care îndeplinesc anumite criterii. În plus, din articolul 2 din statutul său rezultă că reclamanta își reprezintă membrii. În consecință, reclamanta poate reprezenta interesele sindicatelor cooperativelor care sunt membrii săi.

94 În ceea ce privește aspectul dacă membrii reclamantei ar avea calitate procesuală, se impune constatarea faptului că reclamanta nu a prezentat nici în fața camerei de recurs, nici în fața Tribunalului elemente care să demonstreze afectarea lor individuală prin decizia de acordare. În această privință, este necesar a se aminti că este vorba de sindicatele cooperativelor care nu produc ele însele mandarine, dar care au vocație să apere interesele generale ale propriilor membri, cooperativele agricole. Deși reclamanta susține în înscrisurile sale că printre membrii săi figurează și cooperativa Anecoop, care furnizează producătorilor material vegetal, aceasta a recunoscut totuși în ședință că Anecoop nu era unul dintre membrii săi, ci era membra unui sindicat al cooperativelor, el însuși membru al reclamantei. Pe de altă parte, reclamanta nu a invocat niciun element care ar putea distinge afectarea acestui furnizor prin decizia de acordare de cea a oricărui alt furnizor de material vegetal. În consecință, trebuie apreciat că Anecoop nu este vizată de decizia de acordare decât ca urmare a unei situații de fapt obiective care nu o caracterizează în raport cu alți furnizori de material vegetal din acest sector.

95 Este necesar de asemenea să se remarce că reclamanta nu a invocat niciun element care să poată demonstra că membrii săi s-ar afla într-o situație comparabilă cu cea a societății Van Zanten sau că aceștia ar fi participat la procedura de acordare a protecției.

96 Prin urmare, reclamanta nu a demonstrat că recursul împotriva deciziei de acordare introdus de membrii săi în fața camerei de recurs ar fi admisibil.

97 În al doilea rând, în măsura în care reclamanta se referă și la afectarea producătorilor individuali de mandarine, membri ai cooperativelor afiliate la sindicatele cooperativelor, ele însele membre ale reclamantei, este necesar să se sublinieze că, potrivit articolului 4 din statutul său, nici cooperativele însele, nici producătorii individuali de mandarine nu pot fi membri ai reclamantei. În plus, din articolul 2 din statutul menționat rezultă că obiectul de activitate al reclamantei se limitează la promovarea intereselor membrilor săi. Astfel, statutul reclamantei nu prevede că aceasta este împuternicită să stea în justiție pentru a apăra interesele anumitor producători

specifici de mandarine, care sunt membri indirecți ai propriilor săi membri. În măsura în care reclamanta apreciază că din legile și din decretele în vigoare în Spania rezultă că este abilitată să îi reprezinte pe membrii membrilor săi, trebuie subliniat că acest argument a fost invocat de reclamantă pentru prima dată în cursul ședinței de la Tribunal și că respectivele legi și decrete nu figurează printre elementele dosarului. În plus, OCSP remarcă în mod întemeiat că interesele sindicatelor cooperativelor, pe care reclamanta le poate reprezenta în conformitate cu articolul 2 din statutul său, nu pot fi prezumate identice cu cele ale anumitor producători individuali.

98 În acest context, reclamanta reproșează camerei de recurs că a pretins ca toți membrii săi să aibă calitate procesuală, în timp ce din jurisprudență ar rezulta că au calitate procesuală asociațiile care au cel puțin un membru în măsură să formuleze el însuși recursul în mod valabil. În această privință, trebuie subliniat că afectarea producătorilor individuali a fost examinată de camera de recurs pentru a determina dacă toți aveau un interes comun pe care reclamanta putea eventual să îl apere în baza statutului său. Apreciind că nu aceasta era situația, întrucât interesele producătorilor pot fi divergente, camera de recurs s-a limitat să remarce că existau rezerve privind faptul că reclamanta reprezintă un interes general al producătorilor ca și categorie. Prin urmare, este necesar să se constate că, în mod contrar celor susținute de reclamantă, camera de recurs nu a pretins ca toți membrii reclamantei să aibă calitate procesuală.

99 În sfârșit, trebuie amintit de asemenea că reclamanta a introdus recursul în numele său, și nu în numele anumitor producători de mandarine.

100 În consecință, trebuie apreciat că, în speță, reclamanta nu putea fi considerată reprezentanta intereselor producătorilor individuali de mandarine în fața camerei de recurs.

101 Cu titlu suplimentar, trebuie de asemenea constatat că producătorii individuali de mandarine nu sunt personal afectați prin acordarea protecției.

102 În această privință, trebuie amintit că, desigur, faptul că decizia produce efecte față de toți operatorii economici interesați nu exclude ca decizia să îi privească personal pe unii dintre aceștia (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 30 aprilie 2003, Villiger Söhne/Consiliul, T-154/02, Rec., p. II-1921, punctul 40 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, nu este suficient ca un act să aibă repercusiuni economice mai importante asupra anumitor operatori decât asupra altor operatori din acest sector pentru ca aceștia să fie considerați afectați în mod individual de acest act (a se vedea în acest sens Ordonanța Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, citată anterior, punctul 50). Într-adevăr, chiar în ipoteza în care un reclamant ar putea fi considerat singurul afectat într-o zonă geografică determinată și principalul producător sau furnizor al produsului într-o țară sau într-o zonă geografică determinată, acesta nu ar avea calitate procesuală (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., p. 207, punctele 13 și 14, și Hotărârea Tribunalului din 22 februarie 2000, ACAV și alții/Consiliul, T-138/98, Rec., p. II-341, punctele 64-66).

103 Astfel, faptul că acordarea protecției are repercusiuni economice mai importante asupra unor producători decât asupra altor operatori din acest sector, întrucât au plantat deja arbori din soiul protejat în viitor și că 90 % din producătorii astfel afectați se află în zona geografică Valencia, nu este suficient pentru individualizarea acestora. Într-adevăr, producătorii pe care reclamanta pretinde că îi reprezintă nu sunt afectați de obligația de plată a unei redevențe decât din cauza unei situații de fapt obiective, care nu îi diferențiază de ceilalți producători ai soiului respectiv, această obligație rezultând în mod direct din sistemul comunitar de protecție a soiurilor de plante. În plus, activitățile producătorilor interesați pot fi exercitate de toți, în prezent sau în viitor.

104 Trebuie de asemenea subliniat că reclamanta nu a invocat niciun element care să poată demonstra că producătorii și furnizorii de material vegetal, pe care pretinde

că îi reprezintă, ar fi participat la procedura de acordare a protecției sau că s-ar afla într-o situație comparabilă cu cea a societății Van Zanten. În particular, faptul că decizia de acordare îi poate constrânge pe acești producători să își distrugă arborii și poate afecta posibilitatea acestor furnizori de a livra material din soiul Afourer, concurent al soiului Nadorcott, dacă nu acceptă să plătească redevența, nu demonstrează existența calităților speciale sau a situațiilor de fapt care îi caracterizează în raport cu orice alt producător sau furnizor aflat în aceeași situație de fapt obiectivă. În plus, raporturile concurențiale invocate de reclamantă în această privință nu sunt comparabile cu cele în discuție în cauza privind societatea Van Zanten, ale cărei drepturi subiective protejate au făcut obiectul procesului.

105 Din cele de mai sus rezultă că reclamanta nu a demonstrat că reprezenta interesele producătorilor sau ale furnizorilor de material vegetal a căror acțiune ar fi admisibilă.

106 În al treilea rând, în ceea ce privește dispozițiile legale care ar conferi reclamantei în mod expres o serie de drepturi cu caracter procedural, trebuie subliniat, în primul rând, că aceasta se referă, desigur, la articolul 59 din regulamentul de bază, însă doar în scopul de a susține faptul că acest articol răspunde unor obiective diferite de cele ale articolului 67 și următoarele din regulamentul de bază și că participarea la procedura de acordare nu este o condiție prealabilă pentru formularea recursurilor.

107 În al doilea rând, reclamanta este în eroare cu privire la originea drepturilor procedurale pe care și-ar putea întemeia calitatea procesuală în fața camerei de recurs. Într-adevăr, întrucât se punea problema admisibilității recursului în fața camerei de recurs, în cadrul său nu pot fi apărate decât drepturile procedurale întemeiate pe procedura administrativă anterioară prin care s-a acordat protecția. Or reclamanta, neparticipând la procedura de acordare, nu poate invoca vreun drept procedural aferent a cărui apărare să o poată solicita.

108 În al treilea rând, reclamanta invocă de asemenea aplicarea la faptele din speță a jurisprudenței în materie de ajutoare de stat potrivit căreia părțile în cauză vizate de articolul 88 alineatul (2) CE sunt nu doar întreprinderile favorizate printr-un ajutor, dar și persoanele, întreprinderile sau asociațiile ale căror interese sunt eventual afectate prin acordarea ajutorului, în special întreprinderile concurente și organizațiile profesionale (a se vedea punctul 68 de mai sus). Or, trimiterea făcută de reclamantă la jurisprudența în materie de ajutoare de stat nu este pertinentă în speță.

109 În această privință, trebuie amintit că această jurisprudență nu este aplicabilă decât atunci când autorul acțiunii urmărește ca prin introducerea acesteia să își apere drepturile procedurale întemeiate pe articolul 88 alineatul (2) CE (Hotărârea Curții din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., p. I-10737, punctul 35) de care Comisia l-ar fi privat prin neinițierea procedurii oficiale de investigare. Or, articolele 59, 67 și 68 din regulamentul de bază conferă drepturi mai largi decât cele recunoscute de jurisprudența citată la punctul 68 de mai sus, întrucât permit oricărei persoane, care a formulat în cursul procedurii administrative o obiecție scrisă privind acordarea protecției, să formuleze un recurs în fața camerei de recurs (a se vedea punctul 80 de mai sus). Din moment ce, astfel, exercitarea drepturilor procedurale depinde numai de inițiativa reclamantului în timp util, nu este necesară aplicarea, în speță, a jurisprudenței în materie de ajutoare de stat.

110 Cu titlu suplimentar, în măsura în care reclamanta se referă la o pretinsă situație de concurență care justifică aplicarea prin analogie a jurisprudenței citate la punctul 68 de mai sus, trebuie să fie evidențiat faptul că reclamanta nu a invocat niciun element care să permită stabilirea unui raport de concurență cu titularul protecției.

111 Având în vedere toate cele arătate mai sus, primul aspect trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o lipsă a protecției jurisdicționale efective

— Argumentele părților

112 În opinia reclamantei, recursul prevăzut la articolul 67 din regulamentul de bază este singura cale efectivă de care dispune pentru a ataca decizia de acordare. În momentul în care termenul de recurs a expirat, protecția comunitară a soiului de plante nu ar mai putea fi contestată de vreo autoritate, și nici de vreo instanță națională. În cauza privind Van Zanten, acesta a fost unul dintre motivele pe care camera de recurs și-ar fi întemeiat în mod expres decizia de a recunoaște calitatea procesuală a societății menționate. Într-adevăr, Curtea ar fi afirmat că particularii trebuie să poată beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor pe care le au în temeiul ordinii juridice comunitare, dreptul la o astfel de protecție făcând parte din principiile generale de drept care rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre.

113 Curtea ar fi susținut de asemenea că respectarea acestui drept în ordinea comunitară impune ca persoanele fizice și juridice să aibă posibilitatea, după caz, de a invoca lipsa validității actelor comunitare cu aplicabilitate generală fie pe cale incidentă în fața instanței comunitare, fie în fața instanțelor naționale. Existența sau inexistența unui sistem de contestare ar fi un element esențial în examinarea condiției afectării individuale a unui reclamant, întrucât Curtea s-ar fi pronunțat în sensul că această condiție trebuie interpretată în lumina principiului unei protecții jurisdicționale efective, ținând cont de diversele împrejurări de natură să individualizeze un reclamant.

114 Reclamanta se consideră vizată în mod individual din cauza inexistenței vreunei căi de atac în fața instanțelor naționale și comunitare, alta decât cea prevăzută la articolul 67 din regulamentul de bază. Într-adevăr, în opinia reclamantei, decizia atacată a privat-o de singura protecție jurisdicțională efectivă de care dispune.

115 OCSP apreciază că reclamanta a avut posibilitatea să se opună cererii de acordare a protecției și consideră că, dacă aceasta ar fi participat la procedura de opoziție, ar fi fost, după toate probabilitățile, vizată în mod individual. Pe de altă parte, din jurisprudență ar rezulta că instanța comunitară nu ar fi abilitată să declare admisibilă o acțiune ca urmare a lipsei unei căi de atac în fața unui organ jurisdicțional național. Interesul ordinii juridice comunitare ar consta în garantarea existenței unui sistem de control jurisdicțional al actelor administrative. Or, decizia de acordare nu ar fi exclusă de la orice control jurisdicțional în măsura în care toți cei afectați în mod direct și individual o pot ataca în fața camerei de recurs.

— Aprecierea Tribunalului

116 Rezultă dintr-o jurisprudență consacrată cu privire la articolul 230 al patrulea paragraf CE că, deși este adevărat că această condiție a afectării individuale impusă de această dispoziție trebuie interpretată în lumina principiului unei protecții jurisdicționale efective ținând cont de diversele împrejurări de natură să individualizeze un reclamant, o astfel de interpretare nu poate conduce la eliminarea condiției în cauză prevăzută în mod expres în tratat, fără a excede limitele competențelor atribuite de acesta instanțelor comunitare (Hotărârea Curții din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 44, Hotărârea Curții din 30 martie 2004, Rothley și alții/Parlamentul European, C-167/02 P, Rec., p. I-3149, punctul 47, și Hotărârea Curții din 1 aprilie 2004, Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Rec., p. I-3425, punctul 36). Din moment ce la punctele 78-84 de mai sus s-a evidențiat că aplicarea noțiunii „persoană vizată individual” în sensul articolului 68 din regulamentul de bază trebuie făcută în lumina jurisprudenței privind admisibilitatea acțiunilor formulate în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, aceste considerații sunt aplicabile și în speță.

117 Pe de altă parte, trebuie amintit că, potrivit articolelor 59, 67 și 68 din regulamentul de bază, orice persoană care a formulat în cursul procedurii administrative o obiecție scrisă privind acordarea protecției poate formula recurs în fața camerei de recurs

(a se vedea punctul 80 de mai sus). În plus, articolul 68 din regulamentul de bază deschide aceeași cale de atac oricărei persoane care, deși nu a participat la procedură și nu este destinatarul deciziei adoptate la finalul acestei proceduri, este vizată în mod direct și individual de aceasta. În consecință, întrucât recursul în fața camerei de recurs a deschis ulterior posibilitatea de a sesiza instanța comunitară, reclamanta invocă în mod greșit în speță o lipsă de protecție jurisdicțională efectivă.

118 Rezultă că trebuie respins acest aspect.

119 Din toate cele arătate mai sus rezultă că al doilea motiv trebuie respins.

*Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nerespectarea obligației de motivare*

Argumentele părților

120 Reclamanta amintește faptul că, după cum s-a pronunțat Curtea, pentru ca un act să poată fi considerat motivat, acesta trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să permită persoanelor interesate să ia cunoștință de motivele măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Decizia atacată nu ar satisface această exigență, în măsura în care camera de recurs nu ar fi examinat calitatea procesuală a cooperativei Anecoop, deși aceasta exercită o activitate, după cum ar fi recunoscut de altfel camera de recurs, care ar fi serios afectată prin decizia de acordare. Reclamanta subliniază că această împrejurare ar trebui raportată la decizia camerei de recurs de a nu îi permite atașarea la dosar a unor documente suplimentare în vederea dovedirii faptului că membrii săi au

fost grav afectați în calitatea lor de furnizori de material vegetal. Camera de recurs nu ar fi examinat dacă membrii săi erau în mod individual afectați prin decizia de acordare în această calitate. Pe de altă parte, afirmația sa, conform căreia există numeroase persoane susceptibile de a fi furnizori de material vegetal al soiului protejat și reclamanta nu este particularizată în raport cu niciun alt operator din sectorul în cauză, nu ar fi susținută de vreun document sau de vreo informație.

121 În plus, pentru a respinge calitatea procesuală a reclamantei ca producător, camera de recurs s-ar fi limitat să afirme că aceasta reprezenta interesele producătorilor fără a efectua vreo altă examinare. Prin urmare, raționamentul camerei de recurs asupra acestei probleme nu ar fi motivat.

122 În sfârșit, prin faptul că nu a justificat în ce constau diferențele între procedurile în materie de ajutoare de stat și cele din regulamentul de bază sau de ce astfel de diferențe ar fi atât de importante încât ar împiedica o aplicare în speță, prin analogie, a principiilor stabilite în materie de ajutoare de stat, camera de recurs nu și-ar fi respectat obligația de motivare.

123 OCSP și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

124 Trebuie amintit că obligația de motivare reprezintă o formalitate esențială, care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, care ține de legalitatea pe fond a actului în litigiu (Hotărârea Curții din 22 martie 2001, Franța/Comisia, C-17/99, Rec., p. I-2481, punctul 35). În plus, potrivit unei jurisprudențe constante,

motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul autorului actului. Această obligație are ca dublu scop să permită, pe de o parte, persoanelor interesate să cunoască motivarea măsurii luate, pentru a-și putea apăra drepturile, și, pe de altă parte, instanței comunitare să își exercite controlul asupra legalității deciziei [Hotărârea Curții din 14 februarie 1990, Delacre și alții/Comisia, C-350/88, Rec., p. I-395, punctul 15, Hotărârea Tribunalului din 6 aprilie 2000, Kuijer/Consiliul, T-188/98, Rec., p. II-1959, punctul 36, și Hotărârea Tribunalului din 3 decembrie 2003, Audi/OAPI (TDI), T-16/02, Rec., p. II-5167, punctul 88].

125 În speță, din toate cele arătate mai sus rezultă că decizia atacată permite reclamantei să își apere drepturile și Tribunalului să își exercite controlul. Pe de altă parte, camera de recurs a analizat calitatea procesuală a reclamantei prin raportare la pretinsele activități ale cooperativei Anecoop (punctul 3 al patrulea și al cincilea paragraf din motivele deciziei atacate), la o eventuală reprezentare de către reclamantă a producătorilor individuali de mandarine (punctul 3 al optulea, al nouălea și al zecelea paragraf din motivele deciziei atacate) și la o eventuală aplicare a jurisprudenței în materie de ajutoare de stat la faptele din speță (punctul 3 al unsprezecelea paragraf din motivele deciziei atacate). Camera de recurs a arătat motivele pentru care a considerat că aceste trei ipoteze nu erau aplicabile sau erau insuficiente pentru a stabili calitatea procesuală a reclamantei. Rezultă că aceasta din urmă nu este îndreptățită să susțină că decizia atacată nu este suficient motivată în acest sens.

126 În orice caz, din jurisprudență rezultă că un reclamant nu are niciun interes legitim să obțină anularea unei decizii pentru un viciu de formă, în cazul în care anularea deciziei nu ar putea decât să determine adoptarea unei noi decizii, identică pe fond cu decizia anulată (Hotărârea Curții din 6 iulie 1983, Geist/Comisia, 117/81, Rec., p. 2191, punctul 7, Hotărârea Tribunalului din 18 decembrie 1992, Díaz García/Parlamentul European, T-43/90, Rec., p. II-2619, punctul 54, și Hotărârea TDI, citată anterior, punctul 97; a se vedea în acest sens și Hotărârea Tribunalului din 20 septembrie 2000, Orthmann/Comisia, T-261/97, RecFP, p. I-A-181 și II-829, punctele 33 și 35).

127 În speță, din analiza celui de al doilea motiv (a se vedea punctele 77-110 și 116-119 de mai sus) rezultă că reclamanta nu a invocat niciun argument care să poată demonstra că avea calitate procesuală în sensul articolului 68 din regulamentul de bază și că, în consecință, anularea deciziei atacate pentru lipsă de motivare nu ar putea decât să determine adoptarea unei noi decizii identice. Prin urmare, trebuie apreciat că reclamanta nu are niciun interes legitim să obțină anularea deciziei atacate pentru o eventuală lipsă de motivare.

128 Prin urmare, trebuie respins al treilea motiv.

129 În aceste împrejurări, acțiunea trebuie respinsă.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

130 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, atât conform concluziilor OCSP, cât și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

**1) Respinge acțiunea.**

**2) Obligă Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana la plata cheltuielilor de judecată.**

Forwood Pelikánová Papasavvas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 31 ianuarie 2008.

Grefier

E. Coulon

Pentru președinte

N. J. Forwood

## Cuprins

Cadrul juridic ..... II - 37

Istoricul cauzei ..... II - 39

Concluziile părților ..... II - 41

În drept ..... II - 42

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolelor 49 și 50 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări ..... II - 43

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 49 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări .. II - 43

— Argumentele părților ..... II - 43

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 46

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 50 din regulamentul de aplicare, precum și a principiilor diligenței și bunei administrări .. II - 51

— Argumentele părților ..... II - 51

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 52

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe nerecunoașterea calității procesuale a reclamantei ..... II - 55

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că reclamanta și membrii săi ar fi afectați în mod individual prin decizia de acordare ..... II - 55

— Argumentele părților ..... II - 55

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 62

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o lipsă a protecției jurisdicționale efective ..... II - 72

— Argumentele părților ..... II - 72

— Aprecierea Tribunalului ..... II - 73

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe nerespectarea obligației de motivare ..... II - 74

Argumentele părților ..... II - 74

Aprecierea Tribunalului ..... II - 75

Cu privire la cheltuielile de judecată ..... II - 77